

Arrest

nr. 59 941 van 18 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DEPOVERE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 17 september 2008 België binnengekomen en hebben op 6 augustus 2010 een tweede maal asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd met de beslissingen van 28 januari 2011, verstuurd op 31 januari 2011.

1.3. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

“U bent afkomstig uit het district Behsud 1 in de provincie Wardak. Op jonge leeftijd verhuisde u naar Kaboel, waar u sindsdien steeds hebt gewoond. U bent Hazara en sjiitisch moslim. Toen Najibullah van de macht werd verdreven, sloot u zich aan bij de Harakat Islami. U bent nooit actief geweest voor deze partij maar sloot zich louter aan uit veiligheidsoverwegingen en om met uw lidkaart zonder hinder de veiligheidsposten te kunnen passeren. Toen de taliban de macht overnamen, werd u gearresteerd omdat u een sjiitische Hazara bent. U werd overgebracht naar Logar, waar u enkele maanden werd opgesloten in een container. U werd daarna overgebracht naar de Poli-Charki gevangenis in Kaboel. In

2000 kon u uit de gevangenis ontsnappen en vluchtte u naar het Verenigd Koninkrijk, waar u een asielaanvraag indiende. Sinds uw arrestatie wist u niet waar uw echtgenote en kinderen verbleven of wat er met hen was gebeurd. Toen u in het Verenigd Koninkrijk verbleef, hoorde u dat Sheik Wahdat u beschuldigde van het verraad en de dood van zijn broer Yassin, die een commandant was bij Harakat en ook door de taliban was gearresteerd. Yassin werd later door de taliban vermoord. U haalde deze elementen aan in uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, maar werd er niet als vluchteling erkend. Toen u in 2007 vernam dat uw echtgenote en kinderen in Iran verbleven, besloot u terug te keren naar Afghanistan, om van daaruit naar uw echtgenote te gaan. In september 2007 bent u effectief naar Afghanistan teruggekeerd. U begon er een winkel en na twee maanden ging u naar Iran. Samen met uw echtgenote en kinderen keerde u daarna terug naar Afghanistan. Niet zo lang daarna, toen u niet thuis was, werd uw huis aangevallen. Toen u dit hoorde, zegde u aan uw echtgenote dat zij niet langer in jullie huis moest blijven. De volgende dag kwamen zij en jullie kinderen naar het huis van uw oom, waar u op dat moment verbleef. Uw oom zocht uit wie de mensen waren die uw huis hadden aangevallen en ontdekte dat Sheikh Wahdat hiervoor verantwoordelijk was. Hij wilde zich nog steeds wreken op u, omdat u zijn broer zou hebben verraden aan de taliban. Omdat een verzoeningspoging met Sheikh Wahdat mislukte, besloot u om samen met uw gezin Afghanistan te verlaten. Via Griekenland zijn jullie naar België gereisd, waar u op 17 september 2008 bent aangekomen. U diende een eerste asielaanvraag in op 22 september 2008. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 augustus 2010 diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw taskara, de taskara van uw echtgenote, uw rijbewijs, correspondentie met de asielautoriteiten in het Verenigd Koninkrijk, een factuur van uw telefoonkosten in het VK, een studentenkaart en een attest van opleiding in het VK, een bankkaart van in het VK, uw vliegtuigticket van het VK naar Afghanistan, uw attest van gezondheid dat werd uitgegeven bij uw terugkeer in Afghanistan, attesten uitgereikt door het ministerie van buitenlandse zaken in Afghanistan in verband met het verblijf van uw echtgenote in Iran, het schrijven van uw echtgenote naar de VN in Iran, een medisch attest over het suikergehalte in uw bloed, een lidkaart van de Harakat, drie attesten van uw legerdienst en twee medische attesten over de gezondheid van uw echtgenote, alsook een arrestatiebevel en een getuigenis over uw problemen."

De bestreden beslissing van verzoekster geeft de feiten als volgt weer:

"U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Maidan Wardak, maar verbleef sinds lange tijd in Kaboel. Toen de taliban aan de macht kwamen werd uw echtgenoot gearresteerd. De taliban drongen uw huis binnen en mishandelden u. Uw schoonvader werd door de taliban uit uw huis meegenomen. Enkele dagen later werd zijn lijk voor uw huis achtergelaten. Niet lang daarna vluchtte u naar Pakistan en vervolgens naar Iran, waar u bij uw schoonfamilie introk. U was als vluchteling geregistreerd bij de VN. Lange tijd wist u niet wat er met uw echtgenoot was gebeurd, maar in 2007 werden u en uw kinderen met hem herenigd, toen hij vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan was teruggekeerd en vervolgens naar Iran was gekomen. U keerde samen met hem en uw kinderen terug naar Afghanistan, waar u zich in Kaboel vestigde. Enkele maanden later werd u thuis benaderd door mannen van Sheikh Wahdat. Deze laatste wilde zich wreken op uw echtgenoot omdat hij hem verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn broer Yassin. Op aanraden van uw echtgenoot vluchtte u de volgende dag naar het huis van uw oom, bij wie uw echtgenoot op dat moment op bezoek was. Omdat jullie zich niet langer veilig voelden in Afghanistan, besloten jullie het land te ontvluchten. Via Griekenland zijn jullie naar België gereisd, waar u op 17 september 2008 bent aangekomen. U diende een eerste asielaanvraag in op 22 september 2008. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 augustus 2010 diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara voor, enkele documenten met betrekking tot uw burgerlijke staat toen u in Iran verbleef, een brief die u schreef toen u in Iran was, alsook twee medische attesten."

Verzoekers betwisten deze feitenrelazen niet.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

- het feit dat verzoekers asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk op dezelfde feiten berustte, maar daar werd geweigerd, laat toe vraagtekens te plaatsen bij de ernst van verzoekers vrees;

- het feit dat verzoeker op vrijwillige basis naar Afghanistan terugkeerde, ondermijnt in grote mate de ernst van zijn vrees;
- vage en bedenkelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Zo is het bedenkelijk dat hij van verraad beschuldigd wordt, aangezien hij met commandant Yassin niet zo'n nauwe band had. Het is ook vreemd dat hij niet wist of er nog anderen beschuldigd of bedreigd werden. Het is hoogst opmerkelijk dat hij de volledige naam van commandant Yassin niet kende en evenmin wist tot welke 'qaum' hij behoorde. Hij kon niet verduidelijken welke pogingen Sheikh Wahdat in al die jaren had ondernomen om verzoeker terug te vinden en zich te wreken. Hij legde uitermate vage verklaringen af over de bemiddelingspoging en bleef ook erg vaag over Sheikh Wahdat zelf;
- het aanhoudingsbevel en de getuigenis van de burens kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, moeten deze documenten ondersteund worden door samenhangende en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarenboven hebben Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde en is het aanhoudingsbevel slechts een kopie;
- de overige door verzoekers voorgelegde documenten hebben betrekking op elementen die hier niet ter discussie staan;
- op dit ogenblik is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is immers niet aanhoudend van aard en eerder beperkt tot bepaalde zones van de stad. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is ook eerder beperkt.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofddorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen of de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek. In ondergeschikte orde vragen ze subsidiaire bescherming.

Verzoekers voeren in hun eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissing en stellen dat ze voldoen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83 en van de materiële motiveringsplicht. Ze stellen dat de veiligheidstoestand in Kaboel allerm minst stabiel is en het niet uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen. Verder stellen ze dat de humanitaire hulp heel beperkt is en er dus een risico is op een mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad is vooreerst van mening dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag op dezelfde motieven steunt als verzoeker, zodat voor haar hetzelfde geldt als voor hem.

De commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing vooreerst naar verzoekers eerdere asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk. De commissaris-generaal is van mening dat het feit dat verzoekers asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk op dezelfde feiten berustte, maar daar werd geweigerd, toelaat vraagtekens te plaatsen bij de ernst van verzoekers vrees voor vervolging.

Verzoeker antwoordt daarop in het verzoekschrift dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat er bij de behandeling van zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk een probleem was met de tolk en dat in het Verenigd Koninkrijk niet al zijn problemen in overweging zijn genomen. Het is volgens verzoeker dan ook niet juist dat hij in het Verenigd Koninkrijk reeds dezelfde feiten heeft ingeroepen. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn gehoor in het Verenigd Koninkrijk enkel over zijn problemen met de taliban gesproken heeft, omdat hij toen nog niet wist dat Sheikh Wahdat op wraak zon. Pas toen hij in het Verenigd Koninkrijk voor de rechtbank moest verschijnen, heeft hij voor het eerst zijn vrees voor Sheikh Wahdat kunnen aanhalen, maar de rechtbank heeft deze nieuwe elementen niet meer aanvaard. Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag om zijn beweringen te staven. Verzoeker vindt het opmerkelijk dat de commissaris-generaal er van uitgaat dat zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk op dezelfde feiten berustte, zonder het dossier uit het Verenigd Koninkrijk op te vragen of na te lezen. Het eerste argument van de commissaris-generaal vindt volgens verzoeker dan ook geen steun in zijn verklaringen noch in het asieldossier uit het Verenigd Koninkrijk. Aangezien dit het eerste argument van de bestreden beslissing is, vermoedt verzoeker dat dit het vervolg van de motivering sterk beïnvloed heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor inderdaad verklaard heeft dat hij zijn vrees voor Sheikh Wahdat pas voor het eerst voor de rechtbank heeft aangehaald. Volgens zijn verklaringen heeft hij toen ook het aanhoudingsbevel van Sheikh Wahdat voorgelegd. Uit zijn verklaringen blijkt echter niet dat de rechtbank in het Verenigd Koninkrijk dit nieuwe element niet aanvaard heeft. Verzoeker verklaarde immers: *“daarna heb ik op de rechtbank ook nog een nieuw element toegevoegd, over de dood van Yassin, maar ze zegden dat ik mijn verhaal en mijn problemen heb veranderd”* (gehoorverslag, 5). Deze uitspraak doet eerder vermoeden dat de rechtbank in het Verenigd Koninkrijk verzoekers vrees voor Sheikh Wahdat wel degelijk ten gronde heeft beoordeeld. Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ook verklaard dat hij in het Verenigd Koninkrijk verteld heeft over zijn problemen met de taliban en over zijn aanhouding (gehoorverslag, 4). Verzoeker bevestigt dit ook in zijn verzoekschrift (verzoekschrift, 5). Deze feiten zijn onlosmakelijk verbonden met verzoekers huidige vrees voor Sheikh Wahdat. Verzoeker heeft immers tijdens zijn gehoor verklaard dat Sheikh Wahdat hem ervan beschuldigt dat hij de verblijfplaats van Yassin aan de taliban verraden heeft toen hij in de gevangenis zat (gehoorverslag, 3). Verzoeker bevestigt dit ook in zijn verzoekschrift: *“Eerste verzoeker werd gearresteerd en vastgehouden door de taliban. Weinigen van de gearresteerden hebben het overleefd, velen werden vermoord of zijn vermist. Eerste verzoeker is er echter in geslaagd om te ontkomen. Aangezien eerste verzoeker bij de weinige ‘gelukkigen’ was die het overleefd hadden, dacht men, onder meer Sheikh Wahdat, dat eerste verzoeker was kunnen vrijkomen omdat hij informatie had gegeven aan de taliban. Sheikh Wahdat heeft daaruit geconcludeerd dat eerste verzoeker zijn broer Yassin heeft verraden”* (verzoekschrift, 8). Verzoeker betwist in het verzoekschrift niet dat de asiendiensten in het Verenigd Koninkrijk zijn problemen met de taliban beoordeeld hebben. Tijdens zijn gehoor heeft hij enkel vermeld dat er een probleem met de tolk was (gehoorverslag, 4), maar niet dat zijn asielaanvraag niet ten gronde zou behandeld zijn. Verzoeker heeft ook nog verklaard dat zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk geweigerd is (gehoorverslag, 3). De Raad is dan ook van mening dat er op basis van verzoekers verklaringen voldoende aanwijzingen zijn dat de asiendiensten in het Verenigd Koninkrijk op zijn minst verzoekers problemen met de taliban reeds beoordeeld hebben en op basis daarvan beslist hebben om verzoeker niet als vluchteling te erkennen. Er is dan ook geen reden om verzoekers asieldossier uit het Verenigd Koninkrijk op te vragen. Bijgevolg is er ook geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen, aangezien er geen essentieel element ontbreekt waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het feit dat verzoekers asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk geweigerd is en zijn huidige asielrelaas voortbouwt op de feiten die hij reeds in het Verenigd Koninkrijk heeft aangehaald, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verder heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoekers vrijwillige terugkeer naar Afghanistan in grote mate de ernst van zijn vrees ondermijnt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn vrijwillige terugkeer was ingegeven door het feit dat hij in het Verenigd Koninkrijk illegaal was en er dus geen toekomst had, hij ernaar verlangde om zijn vrouw en kinderen terug te zien en hij hoopte dat de wraakgevoelens van Sheikh Wahdat in de loop der jaren getemperd zouden zijn.

Hoewel de Raad begrip heeft voor deze argumenten, is hij toch ook van mening dat de ernst van verzoekers vrees ondermijnd wordt doordat verzoeker naar Afghanistan is teruggekeerd en er een winkel begonnen is, zonder eerst na te gaan of hij nog steeds de wraak van Sheikh Wahdat moest vrezen. Zo had verzoeker bijvoorbeeld op voorhand aan zijn oom kunnen vragen om bij Sheikh Wahdat te bemiddelen of had hij contact kunnen opnemen met generaal Ali Ghewar. Volgens verzoeker is de generaal immers een vriend van hem en staat de generaal in contact met de grote commandanten. Het was ook de generaal die verzoeker in 2004 op de hoogte bracht van de beschuldigingen van Sheikh Wahdat en die hem het aanhoudingsbevel bezorgde (gehoorverslag, 3, 10, 11).

Verder heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker vage en bedenkelijke verklaringen heeft afgelegd over zijn asielrelaas.

Hoewel deze motieven de beslissing op zich niet kunnen dragen en verantwoorden, ondermijnen ze samen met de andere motieven wel verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij vanuit Engeland gerepatriëerd werd en dat hij toen van vrienden en familie vernam dat Sheikh Wahdat hem verdacht (vragenlijst, 2). Op het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter dat hij vrijwillig terugkeerde (gehoorverslag, 4) en dat hij reeds in 2004, toen hij nog in het Verenigd Koninkrijk was, van generaal Ali Ghewar vernam dat Sheikh Wahdat hem van verraad beschuldigde (gehoorverslag, 3).

Al deze elementen samen maken dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.3. Verder is de Raad van mening dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de gegevens die voorliggen blijkt immers niet dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010 (bijgewerkt op 20 januari 2011) over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het rapport blijkt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Het rapport van de Verenigde Naties van 10 december 2010 dat verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegen, gaat over Afghanistan in het algemeen maar bevat geen specifieke informatie over de stad Kaboel. Dit rapport kan de informatie in het veel gedetailleerdere Cedoca-rapport dan ook niet weerleggen.

Daarnaast maken verzoekers niet aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken hun bewering dat de levensomstandigheden in de stad Kaboel mensonwaardig zijn immers niet aannemelijk. De documenten waarnaar verzoekers verwijzen, gaan over het geweld in Kaboel en in Afghanistan en over wat er zou kunnen gebeuren als de internationale troepen zich uit Afghanistan terugtrekken, maar zeggen niets over de levensomstandigheden van de burgerbevolking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER